

Stopy

ČERVEN 2018

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

PŘEČTETE SI:

- ⊗ Manželství nebývá na předpis
- ⊗ Co je responsoriální žalm?
- ⊗ Rozhovor s kameramanem Jiřím Lebedou
- ⊗ Z farní kroniky: Arcibiskup Josef Beran v Mníšku
- ⊗ Připomínka svátku sv. Petra a Pavla
- ⊗ Tipy z farní knihovny

RECEPT NA ŠTASTNÉ MANŽELSTVÍ

Manželství nebývá na předpis

Existují recepty, třeba na přípravu pokrmů, jejichž dodržení dojdeme téměř jistě k žádoucímu výsledku. Takový zaručený recept na manželství neexistuje. Jedná se totiž o děj probíhající v dlouhém časovém úseku, ve kterém se vyvíjejí vlastnosti osob a mění se prostředí. Neznámých je příliš mnoho. Budeme proto spíše mluvit o zkušenosti, kterou zkusíme zobecnit pro naši dobu a prostředí.

Jsme křesťané a věříme v zásadní účinek Božího požehnání, které manželství dává vzniknout, udržuje je a nese časem a okolnostmi. Tuto skutečnost však záměrně nebudeme běžnými pojmy víry popisovat. Šťastné manželství hledají stejně intenzivně lidé věřící i nevěřící a naším cílem je vyhmátnout srozumitelným jazykem to podstatné pro obě skupiny.

Před vstupem do manželství mají oba partneři společné, ale i rozdílné představy o tom, co bude. Ne vždy se ukazují jako reálné. Podstatné je, aby tyto představy byly založeny na rozhodnutí pro společný cíl, společnou cestu, maximální společné úsilí a vědomí společné důstojnosti.

Slovo společný má v tomto rozhodnutí zásadní význam a vyjadřuje dynamičnost vztahu, ve kterém se mohou měnit úlohy podle okolností a fyzických a psychických sil, a přitom si partneři nekonkurují.

Je zde tedy zásadní rozdíl mezi kulturou soutěživosti a konkurence, která nás obklopuje, a vnímáním společné cesty manželů.

Přicházejí-li do rodiny děti, zve-me je také na tuto společnou cestu. Vztahy s dětmi založené na společném cíli a čase společné cesty nejsou jenom formací dětí, ale jsou samozřejmě i formací manželů.

Nebojme se maximálního úsilí. Také však není žádným tabu ubývání sil. Je součástí dynamičnosti vztahu a je třeba nalézat společně jeho význam a pozitivní interpretaci. Opět je tu základní postoj: manželé nejsou konkurenti.

Zastavíme se ještě v závěru u společné důstojnosti. Je dobře si uvědomovat zásadní význam manželství a rodin pro smysluplný život lidské společnosti. Nenechat se zviklat a zatlačit kamsi na okraj, do oblasti folkloru, či kuriozit. Přiměřeně vyjadřovaná důstojnost je inspirací. Nedejme se zmást. Dobrý vztah hledá téměř každý člověk. Často se však stydí si to přiznat a v určité bezradnosti mnohdy útočí hlava nehlava i proti tomu, co by si vlastně sám přál.

Těm, kdo hledají Boží království, bude vše přidáno. To je přece příslib pro lidi dobré vůle, nejenom pro křesťany. Věříme v to? Tak ať nám k té společné cestě nechybí odvaha.

Josef a Helena Cuhrovi

TIPY NA KNÍŽKY Z FARNÍ KNIHOVNY

Záhadný stařec a klášterní kuchyně

Kdy jste byli naposled ve farní knihovně? Podívejte se na nabídku, kterou pro čtenáře Stop připravila knihovnice Marie Skalická.

Exotem na této zemi

Ladislav Heryán

Kniha je putováním po stopách Božího milosrdenství na této zemi. V krátkých příbězích se setkávají dva světy: Heryánův svět kněžské každodennosti a svět biblických poselství a podobenství. Jednotlivé kapitoly - příběhy knihy - zaujmou bezprostředností a upřímností, s jakou nahlížejí v Boží perspektivě na aktuální dění kolem nás.

Tichý dech

Jan Trachta

Kniha přináší zajímavé a originální svědectví mladého českého lékaře o záchraně životů v krizových oblastech afrického Konga a na Haiti, kam byl vyslán s dalšími lékaři organizace Lékaři bez hranic jen několik dní po ničivém zemětřesení. Kniha je psána s nadhledem a s humorem. Je výpověď člověka, který vyrazil do dalekých končin plný romantického nadšení a postupně zjišťuje, že mnohdy za utrpení člověka nemůže chudoba, ale často obyčejná lidská zpupnost.

Bud' kde jsi

Štěpán Smolen

Lehce humorný příběh o hledání stálosti v nestálé době. Student teologie se nechává nést proudem, dokud nepotká záhadného starce, který se mu stane samozvaným průvodcem. Nepřipravený, ještě v pyžamu a s kartáčkem na zuby v ruce, je nucen podniknout výpravu staletími a kontinenty, ale především do svého nitra.

Dějiny, jak je možná neznáte

P. Pavel Zahradníček

V dějinách je mnoho mýtů, některé vznikají z neznalosti, jiné jsou vytvářeny záměrně. Řada mýtů je obsažena i v učebnicích. Dodnes mají velmi houževnatý život. Jsou opakovány, lidé jim věří – a skutečnost je často přesně opačná. Právě na to chce kniha upozornit a poskytnout fakta, díky kterým si každý může udělat svůj názor.

Tajemství klášterní kuchyně

Josef Imbach

Autor moc dobře ví, že dobré jídlo a pití udržuje tělo i ducha v pohodě. Kniha zve čtenáře do kuchyní klášterů a církevních dvorů. Autor seznamuje čtenáře s tím, jak se pokrmy připravovaly, jak se podávaly a současně s řadou příběhů a historek přibližuje čtenáři osobnosti, pro něž byly připravovány, a dobu, ve které žili.

ROZHOVOR

„Před prací vždy komunikuji s Duchem Svatým“

Kdykoliv přijde Jiří Lebeda do katedrály svatého Víta v Praze, jde do bočních kaplí nejprve pozdravit taďy odpočívající svatou Anežku i kardinály Tomáška a Vlka. A od letošního dubna také kardinála Berana. Přímý televizní přenos převozu jeho ostatků ze Strahovského kláštera do katedrály Jiří Lebeda letos v dubnu zajišťoval coby hlavní kameraman.

Jaké byly Vaše dojmy z takového setkání s kardinálem Beranem?

Víte, co kdybychom před naším rozhovorem nejprve poprosili o pomoc Ducha Svatého?

Tak ano, řeknete modlitbu?

Ó, Duchu svatý, osvěćuj nás a posiluj nás a dávej nám vnuknutí, ať se nám naše společná práce podaří. Amen.

Amen. Pane Lebedo, modlíte se takto před každou prací?

Já s Duchem svatým medituji neustále, před natáčením i během něj. Je třeba dělat spoustu rozhodnutí okamžitě. A takto vím, že na to nejsem sám.

Pomohla Vám modlitba při přímém přenosu, když se k nám z Říma vracely ostatky kardinála Berana?

Pomohla a měl jsem i další posilu. Pár dní před televizním přenosem jsem se vypravil na chatu na Rymaně a zjistil, že ačkoliv je úterý dopoledne, je v mníšeckém kostele mše. Probíhala tu totiž vikariátní konference. Hned jsem se na mši vydal a setkal

se tu s otcem Janem. Ptal se, jak se mám, a já mu svěřil, že jsem duchem už v katedrále, z níž budu zajišťovat přímý přenos. A požádal jsem otce Jana, aby mi požehnal. Určitě tím přispěl k tomu, že se televizní přenos dobře povedl.

Pamatujete si na kardinála Berana, když ještě žil?

Dokonce jsem se s ním jednou i osobně setkal. On mne totiž v Kolíně, kde jsem prožil dětství, biřmoval. Bylo to kolem roku 1950. Pamatuji si, že tam byla spousta lidí a celý špalír biřmovanců. A hochovi vedle mne, vůbec jsem ho neznal, se v tom davu ztratil kmotr. Když k nám kardinál Beran přišel, dal mi můj kmotr Antonín ruku na rameno a já byl biřmován. Pak se kardinál zeptal mého souseďa: Kde máš kmotra? A když zjistil, že tam není, vyzval mého kmotra, ať jej zastoupí a vloží svou ruku na rameno cizího biřmovance.

ROZHOVOR

Byl jste s manželkou několikrát v Římě a samozřejmě i v katedrále svatého Petra.

Dvakrát jsem tam stál u katafalku, pod nímž kardinál Beran odpočíval, a v duchu s ním rozmlouval.

A najednou jste při televizním vysílání stanul tváří v tvář kardinálovi, vracejícímu se do vlasti. Byl to silný prožitek?

Jsem vděčný, že mne to potkalo, že mne režisér oslovil a svěřil mi řízení 13 kameramanů, kteří přenos zajišťovali. Ve chvílích za kamerou jsem ale plně soustředěný na práci, to není čas si něco hluboce prožít. Ale teď už si to užívám. Když vejdete do

Svatého Víta, hned v první kapli vlevo odpočívá má oblíbená svěťice Anežka a s ní teď i kardinál Beran. A v další kapli hned vedle jsou kardinál Tomášek a kardinál Vlček, s nímž jsme si dobře rozuměli. Všechny je chodím pozdravit.

Právě se do katedrály na Pražský hrad chystám, kdy je nejlepší tam vyrazit?

Nejlépe je přijít do katedrály ráno, když tam nikdo není. Pro mne je to nevídaný pocit, stát uprostřed té velké nádherné stavby, obklopen historií, sám malý človíček před Bohem.

Zdena Lacková

Jiří Lebeda

- Oslaví na konci letošního roku 81. narozeniny.
- Celý život pracuje jako kameraman České televize.
- Natáčel s režiséry zvučných jmen, například s Jánem Roháčem, Františkem Filipem či Zdeňkem Podskalským.
- Coby hlavní kameraman zajišťoval pro televizní redakci křesťanského vysílání přenosy mnoha bohoslužeb, třeba po svatořečení Anežky České, během návštěv papežů Jana Pavla II. a Benedikta XVI.
- To, že i po osmdesátce zvládá příležitostně pracovat, bere jako velký dar od Boha.
- S manželkou Miladou bydlí na pražském Spořilově.
- Často jezdí do domku po svých prarodičích do Rymaní a účastní se pak bohoslužeb v mníšeckém kostele.

SVATÝ, KTERÝ MĚ ZAUJAL

Apoštolská knížata

Daniela mě o tento příspěvek požádala v trochu netradičních kulisách prodejny Albert mezi regály, navíc jako mníšeckého farníka-nefarníka a já jí přitakal. Ačkoliv jsem místním rodákem, už mnoho let jsem pražským luftňákem. Oslovení Daniely proto chápu jako jeden z mnoha projevů otevřené náruče místní milé farnosti, které jsem sice spíš pozorovatel, ale v mém srdci má nezastupitelné místo.

Exempla trahunt! Rozmanité příběhy světců jsou právě těmi příklady (exemplary), které mohou být ukazateli cesty životem k Otci a s Otcem. Ony ukazatele se na různých křižovatkách života mění, doplňují se a v různých etapách našich životů nabývají na aktuálnosti odlišné. Životy dávných světců jsou navrch nejednou ve svých mnoha redakčních variantách legend zdánlivě našim životům vzdálené, mohou být v našich očích příliš dokonalými a příliš nebesky neskutečnými. Logicky mě proto napadlo napsat něco o mnoha reálných a anonymních světcích, se kterými má jistě každý z nás osobní zkušenost a kteří jsou nám živým zrcadlem naší nedokonalosti a přitom Otcovy lásky, jeho mateřské náruče a plurality. O anonymních se ovšem píše špatně, nedá se sdělit druhým, čím konkrétně oslovují. A právě proto možná existuje onen institut kanonizovaných světců a jsem za něj tuze rád...

Jmenuji se Petr a jsem tak i pokřtěn. Svůj svátek jsem vždy slavil 29. června, kdy si vedle sv. Petra připomínáme také sv. Pavla. Oba světce jsem si později vědomě zvolil za své birmovací patrony. Trvale inspirativní mi vždy přišla jejich radikální odlišnost, různost jejich osobních přístupů a cest následování Ježíše a přitom paradoxně skutečnost, že i přes tak radikální odlišnost jsou oba úhelnými exemplary dobrých a naplněných životů. Zatímco Petr vždy deklaroval odhodlání stát po Ježíšově boku, byl nejednou tak lidsky slabý. Navzdory chybám na něm Kristus jako na pevném bodě vybudoval naši „církve bojující“. Nikdy snad neztratí na aktuálnosti ani fascinující příběh přerodu Šavla v Pavla, příběh konverze opravdové víry, která otevřela církev a Kristovu náruč širokým masám. Odlišnost obou apoštolských knížat je zrcadlem Boží plurality a zrcadlem odlišnosti cest ke shodnému cíli. Zatímco páteří příběhu sv. Petra je pro mne rozhodnost, pevnost a jakýsi tradiční fundament víry, tak páteří příběhu sv. Pavla je otevřenost očí a srdce, komprimované tak poeticky v Prvním listě Korintským a jeho chvalozpěvu lásky (1 Kor,1-13). Možná to zní jako klišé, ale krásnějšího textu a niternějšího sdělení snad v mém pohledu není. „Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon...“

Petr Skalický

OTÁZKY Z LITURGIE

Responsoriální žalm

Je charakteristickou vlastností římské liturgie, že střídá slovo jednotlivce se slovem celého společenství, zpěv jednotlivce se zpěvem společenství. Naslouchali jsme slovu Božímu – starozákonní lekcí nebo epištoly. Nyní je na řadě zpěv. A je to opět zpěv charakteristický pro naši bohoslužbu. Není to zpěv jednotlivce a vlastně to není ani zpěv celého společenství. Je to zpěv střídavý. Zpěvák nebo malá skupina zazpívá verš, který shromáždění opakuje. A pak zpěvák zpívá jednotlivé verše žalmu a věřící opakují responsum (odpověď – vlastně jakýsi refrén). Proto tomuto zpěvu říkáme zpěv responsoriální.

Responsoriální žalm není určen k vyplnění volného času, ani není určen k tomu, aby doprovázel nějakou akci, jako jsou zpěvy procesionální (např. vstupní zpěv nebo zpěv

k obětování). Responsoriálnímu žalmu máme naslouchat pro něj samotný, abychom se soustředili a usebrali. V lyrické podobě pokračuje v předchozím čtení a mnohdy je i mostem k čtení následujícímu. Umožňuje, abychom čtení převedli do modlitby. Podle tohoto zaměření bývá i vybírán.

Aby se umožnil zpěv i ve společenstvích, která nemají dobré zpěváky, je možno vybrat ze žalmů, které jsou určeny pro delší období. Je jich možno užívat, když se alespoň refrén zpívá. A jestliže ani to není možné a je nutno responsoriální zpěv recitovat, pak se refrén nemá opakovat, nýbrž žalm se přednese jako modlitba vcelku. Responsoriální zpěv je přece zpěv a nikoliv lekce nebo recitace.

P. Jan Dlouhý

Arcibiskup Josef Beran v Mníšku

Velikým vyznamenáním pro naši farnost bylo, že hned v prvním roce svého arcipastýřského působení zavítal k nám nejdůstojnější pan arcibiskup Dr. Josef Beran ku generální vizitaci a udělení svatého biřmování. Přijel ve středu ráno, dne 14. května 1947, doprovázen J.M. ndp. Prelátem Dr. J. Čihákem, vldp. vikářem P. J. Strnadem se svým sekretářem Msgrem Dr. Boukalem. Po uvítání místním duchovním správcem (Arnošt Šíma) uvítala jej družička Vládinka Ciszewská a pan předseda Okresního národního výboru pan učitel Josef Polák, předseda místního národního výboru pan poručík Karel Soběslavský, zástupci přífařených obcí a sbor dobrovolných hasičů a junáci.

Po mši svaté, kterou sloužil sám nejdůstojnější arcipastýř, udělována pak svátost biřmování 241 biřmovancům. Velmi mile překvapil zájem našeho nejdůstojnějšího arcipastýře o náš hřbitov, kamž se všemi přítomnými vykonal průvod a znovu zaséval sítě slova Božího. Odpoledne navštívil pan arcibiskup se svými průvodci sanatorium na Pleši, kde byl srdečně uvítán a zdraven. Před večerem a před odjezdem navštívil ještě salesiánský ústav v Mníšku pro pozdní kněžská povolání.

Díky za všechna jeho arcipastýřská slova plná síly a milosti Ducha svatého! Krásné vzpomínky modlit-

by a naše oddanost budiž mu stálým díkem!

Pomník sv. Václava na Pleši

Dne 27. září 1947 přijel opětně náš nejdůstojnější pan arcibiskup Dr. Josef Beran do naší farnosti a sice tentokráte navštívil známé sanatorium pro plicní choré na Pleši, aby posvětil pomník sv. Václava. Důstojný pomník, zhotovený sochařem Vávrou – byl pořízen nákladem obětavého ředitele sanatoria docenta Dra. Svatopluka Basaře již v roce 1938. Umístěn je na vrchu Pleši v lese nad sanatoriem. Ve velkém žulovém kvádru je tu v basreliefu zobrazen sv. Václav s kopím a štítem, s hlavou mírně nakloněnou, shlížející jako by s porozuměním na svůj lid. Nyní po skončené válce dostalo se nám té cti, že sám nejdůstojnější arcipastýř tuto památku posvětil. Účast při této slavnosti byla velká. Kromě pacientů ze sanatoria a občanů z Nové Vsi, bylo přítomno mnoho obecnstva z okolí a krásný proslov pana arcibiskupa byl se zájmem vyslechnut. Za pacienty poděkoval pak panu arcibiskupovi P. Vajs, který toho času se rovněž v sanatoriu léčí. Kéž nás svatý Václav chrání!

Připravil P. Jan Dlouhý

BŮH V MÉM ŽIVOTĚ

Narodil jsem se do láskyplné rodiny, kde ale oba dva rodiče měli nějaké zdravotní potíže. Otec měl dětskou obrnu, (zdeformovaný hrudník a vystouplou lopatku) a měřil pouhých 140cm. Matka měla vadu řeči. Matka byla vychovávána ve víře, ale nás děti k tomu rodiče nevedli. Otec vždy říkal, že kdyby Bůh existoval, tak by nepustil, aby takto vypadal. Pamatuji si, že ani mě nebylo někdy příjemné, jak se na nás lidé dívali, otáčeli se a ukazovali na nás. V dětství jsem do kostela zavítal jen málokdy, většinou kvůli nějakému koncertu.

Léta utíkala a na konci střední školy jsem se seznámil s dívkou, která byla z věřící rodiny. Po douškách jsem ochutnával poznání víry. Někdy to bylo úžasné, jindy frustrující. Totiž člověk, který je zvyklý odmalička chodit do kostela, neřeší jakou rukou se pokřizovat a jak přesně odpovídat při modlitbách. Pro mě to bylo všechno nové. Co abych něco náhodou nespletl? Kdo všechno mě pozoruje?.....

Díky lásce mezi mnou a tou dívkou jsem začal pravidelně chodit na mši svatou. Tedy ze začátku hlavně kvůli ní, ale později jsem začal poznávat více a více Boží lásku. Hlavně jsem si začal uvědomovat, že nic se neděje náhodou a za vše bychom měli děkovat.

Po několika letech jsem si onu dívku vzal za manželku. Byl jsem

šťastně ženatý, narodili se nám postupně dva kluci a dostal jsem se do prestižního zaměstnání. Vzpomínám, že jsem si říkal, jak je ten život úžasný. Po nějaké době jsem musel na pár dní odcestovat do Kanady a nechtěl jsem nechávat rodinu samotnou v Praze. Domluvili jsme se tedy, že je odvezu k manželčiným rodičům do malého městečka, aby tam i s dětmi strávili hezkých pár dní.

Asi po dvou dnech mi volala manželčina maminka, že se stalo něco hrozného. Manželka šla se syny na procházku, a když šla na náměstí po chodníku, srazilo je auto. Manželka i starší syn na místě zemřeli. Řidič byl nadrogovaný, ani nebrzdil.... Mladší syn, který se držel své maminky za ruku, přežil zázrakem. Právě v tuto chvíli stál za rohem domu.

Zpráva byla pro mne naprosto šokující. Vůbec jsem tomu nemohl uvěřit a pořád jsem si dával různé otázky. Jak je možné, že se to stalo? Bože, proč jsi to dopustil? Bože, tak toto je ta víra, že mi přivedeš do života milující osoby a pak mi je takto odtrhneš? Na co jsou všechny ty modlitby, když se stávají dobrým lidem takové zlé věci?

Byl jsem doslova na dně. Nechtěl jsem už žít, chtěl jsem jít za nimi.... Jenomže to nešlo, protože jsem tu nebyl sám. Zůstal mi téměř dvouletý syn, který mě potřeboval, a já jeho.

Po nesnadných pár letech společného soužití se synem jsem se na

BŮH V MÉM ŽIVOTĚ

Boha už tolik nezlobil. Začal jsem si uvědomovat, že vše, co se v mém životě děje, má nějaký smysl. Bůh mi zde zanechal malé dítě, aby mě přiměl jít životem dál.

Postupem času jsem si více a více uvědomoval, že nechci zůstat v životě sám, ale že bych chtěl najít ženu, kterou bych miloval a která by milovala mne i mého kluka. Po nějaké době, kdy žádná seznámení nedopadla dobře, jsem se začal modlit k Bohu, aby mi takovou ženu seslal. Pamatuji si, jak jsem mu říkal, že pokud další nové seznámení nevyjde, tak už zůstaneme se synem raději sami.

Bůh mi však poslal do cesty milovanou dívku, která se dokázala vypořádat s naší nelehkou životní situací a zamilovala si jak mě, tak i syna. Později jsem se s touto dívkou oženil a nyní máme ještě tři nádherné holčičky.

Život není lehký pro nikoho z nás. Někdy vůbec nechápeme, proč se okolo nás dějí takové věci. Proč Bůh takové věci dopouští. Ale On je nedopouští, naopak nás nabádá, abychom šli stále dál a dál a věřili, že vše má svůj smysl, že je náš milující Otec a naše modlitby slyší.

Marek Novák

Eucharistie

Kdo by se chtěl dozvědět více o přijímání Eucharistie, kdo chce v tomto směru načerpat více vědomostí a prohloubit osobní úctu k Tělu, doporučila bych níže uvedené zdroje.

Týkají se způsobu přijímání a historie těchto způsobů. Já sama jsem byla velice překvapena, domnívala jsem se, že je to celkem "jedno", hlavně když se přijímá s úctou a vírou v přítomnost Ježíše... Když jsem přijímala teprve několik let, byla jsem se vším dosavadním i novým v tomto směru spokojena. (Hlavně když hostie neupadne na zem a když pana faráře nekousnu do prstu). První z odkazů se týká kněze z řádu dominikánů, který je přínosný nejen tím, že již 16 let dokáže pracovat bez možnosti pohybu (pohybuje pouze očima), samozřejmě je odkázán na plnou péči přátel, ale jeho víra a pohyb v myšlenkovém světě je obdivuhodný.

Odkazy:

http://katolicka-kultura.sweb.cz/stajner/stajner_sv_prijimani.html
(<http://bit.ly/StajnerSvPrijimani>)

<http://www.radiovaticana.cz/clanek.php?id=27232>
(<http://bit.ly/VaticanaSvPrijimani>)

K bádání a posléze rozjímání na toto téma, mne osobně, přivedla četba publikace od Cataliny Rivas: "Umučení"

Ohlédnutí za farními prázdninami

Letos pojedeme na v pořadí už třináctý farní tábor, tak mi dovolu malou reminiscenci.

Začínaly jsme s Luckou Sychrovou (vlastně Krupičkovou) v roce 2004 v Čechticích pod patronátem svatého Františka. Následující rok jsme jeli do strašidelného **klášte-ra ve Svaté Dobrotivé**, tehdy ještě v hodně špatném stavu, kde nám Dáša vařila v „plesnivé komůrce“. Seznámili jsme tam se se svatým Augustinem a došlo i na lýtý boj s husity.

Další tábor, tedy v roce 2006, jsme strávili ve **Slivici** s Donem Boskem a na závěr jsme nacvičili „cirkusové“ vystoupení, na které jsme pozvali místní obyvatele. V roce 2007 jsme se vrátili do **Čech-tic**, tentokrát nás však provázal svatý Pavel svými zašifrovanými dopisy. Dodnes si vzpomínám, jak dokonale děti napodobily obrázky antických bohů.

Následovaly **Doksany**, kde jsme bydleli na faře jen pár kroků od krypty, kde určitě pobývala svatá Anežka, patronka tohoto tábora. Její láskyplnou přítomnost jsem pociťovala tak intenzivně, že ji dodnes považuji za někoho velmi blízkého. A jelikož je nedaleko Terezín, udělali jsme si výlet do budoucnosti do jednoho z nejhrušnějších obrazů z našich dějin. Následovala **Slivice** s Mojžíšem, Áronem a „jedním malým Jozue“ a slavný exodus.

V roce 2009 jsme poprvé a napo-

sledy navštívili **Bartošovice v Orlických horách**, nádherné, ale bohužel příliš vzdálené místo, abychom tam strávili tábor ve společnosti svaté Máří Magdalény, setkali se s Janem Křtitelem, prožili zázračný rybolov a spoustu dalších důležitých událostí.

Následoval **Borotín**, kam jsme také jeli jen jednou a knížecí vražda v přímém přenosu. Po roční odmlce jsme se vrátili do **Svaté Dobrotivé** a putovali jako misionáři po všech kontinentech. V roce 2014 jsme se v **Zásmukách** setkali se svatými Cyrilem a Metodějem.

Po další přestávce způsobené nedostatkem spolupracovníků (Lucka odešla na mateřskou dovolenou) mohly tábory zase začít fungovat díky pomoci Jirky Roma, který se po Luce ujal role táborového „spoluhlavního“ vedoucího, a mnoha dalších ochotných spolupracovníků. Vrátili jsme se do oblíbené **Svaté Dobrotivé** a díky přimluvě Panny Marie, která nás táborem provázela, jsme všichni šťastně prošli branou milosrdenství. Loni bylo místo našeho pobytu tajné – s Abrahámem jsme se totiž vydali na cestu do neznáma a nakonec šťastně došli do zaslíbené země.

Letos pojedeme na tábor opět v předposledním srpnovém týdnu, tedy od 18. do 25. srpna. Vrátime se do **Slivice**, kde se nám líbilo. Téma tábora je tajné, ale můžu vám prozradit, že máme ještě pár volných míst. Chcete-li svým dětem dopřát mimo-

řádná dobrodružství, možnost něco se naučit a dozvědět, prožít atmosféru Boží blízkosti ve „stánku setkávání“ a zajistit jim krásné vzpomínky na celý život, můžete je ještě přihlásit.

Tímto bych ještě chtěla moc poděkovat všem mým bývalým i současným spolupracovníkům, kteří se o ty hezké vzpomínky zasloužili.

Daniela Feltová

Nejlepší byl Mojžíš, kvůli puťáku

Farní tábory mají za sebou už dlouhou historii. Zeptali jsme se proto několika jejich účastníků: Který z farních táborů byl podle Tebe nejlepší a proč?

Áňa Nováková (18 let, byla na 9 táborech, dva poslední jako organizátor)

Mojžíš a Magdaléna. Mojžíš kvůli putování z tábora domů. Oba tábory byly dramatické a příběhy měly velký náboj.

Maku Umlášková (17 let, byla na 8 táborech, dva poslední jako organizátor)

Mojžíš kvůli puťáku a taky Magdaléna, protože se kromě celotáborové hry hrála ještě jedna paralelní, kde jsme byli rozdělení na dvě skupiny a měli tajné identity, někdo byl Judejec, někdo Samařan a navzájem jsme to o sobě nevěděli.

Prokop Umlášek (17 let, byl na 8 táborech, dva poslední jako organizátor)

Magdaléna, protože už jsem nebyl mezi nejmladšími, takže jsem se víc bavil i se staršími účastníky. A byla tam sranda.

Kuba Soloch (18 let, byl na 7 táborech, dva poslední jako organizátor)

Mojžíš, byl to můj první tábor a hrozně se mi líbilo, jak jsme pár dní na konci tábora putovali do zaslíbené země.

Bětko Lacková (16 let, byla na 6 táborech)

Nejvíce se mi líbila Magdaléna, bylo to takové napínavé. A pak taky Marie, kde poprvé byly v rámci her hrané scénky. Už jsem tábor prožívala jinak než ty dřívější a hodně na mne při něm zapůsobilo shlédnutí filmu Umučení Krista.

MOJE OBLÍBENÁ MODLITBA

Modlitba pokojné mysli

Tentokrát jsem oslovila Mira Škultétyho. Asi ho nepotkáte při mších v kostele, pokud tam zrovna nezpívá s chrámovým sborem. Ale je to osoba v Mníšku a v naší farnosti velmi známá. Je to obětavý člověk, který byl u zrodu a léta vedl mníšec-ké mateřské centrum OÁZA. Pro mne je to první otec na rodičovské dovolené, kterého osobně znám a musím před ním smeknout.

Nejoblíbenější modlitbu má kromě Otčenáše jednu, kterou si pro sebe po večerech rozvíjí a skládá. Ta modlitba je:

Pokojné mysli (Serenity Prayer) od Reinholda Niebuhra:

*Pane, prosím dej, abych s pokojnou
myslí přijal to, co nemohu změnit, dej
mi odvahu měnit to, co změnit mohu,
a moudrost, abych dovedl jedno od
druhého rozlišit.*

„Ta moje zní nějak takto,“ říká Miro Škultéty:

*Pane, děkuji Ti za naše děti a za
další mé blízké. Děkuji Ti za to, že
jsem chlap a můžu kráčet po cestě k
Tobě. Pane, dej prosím našim patri-
archům důstojný vrchol života. Dej
prosím našim ženám dostatek sil na
jejich těžké cestě životem. Pane, dej
prosím všem, co Tě hledají, otevřená
srdce, abychom si na cestě k Tobě
dokázali navzájem pomáhat. Pane,
dej mi prosím příležitosti pociťovat
lásku a také lásku rozdávat. Dej pro-
sím, abych uměl, mohl a měl chuť
udržovat plamen lásky ve svém srdci,
vychutnávat si ho a ohřívát se jím, a
také šířit teplo lásky do okolí, hlavně
ke svým nejbližším. Děkuji Ti, Pane.*

Alexandra Merunková

MŮJ OBLÍBENÝ RECEPT

Nadívaná domácí pohoda

Po vyslechnutí Mirovy modlitby jsem nemohla najít další slova, a má otázka týkající se pravidelné rubriky „Můj nejoblíbenější recept“ mi přišla úplně plytká. A podívejte se, jak to Miro Škultéty vyřešil, a musím smeknout po druhé:

Nadívaná domácí pohoda

Seznam přísad:

5 PL (PřehršLí) lásky
1 dk (dostatek) úcty
špetka pokory
úsměvy na ozdobení

„Základem naší domácí pohody je korpus ze vzájemné úcty. Někdo dává do korpusu spíše zdvořilost, my jsme si oblíbili úctu. Nám dospělým,

a hlavně tatínkovi, nejvíc chutná právě korpus. Děti mají zase nejradši náplň z pěti druhů lásky, kterou klidně ochutnávají i průběžně. Náplň z lásky má pět hlavních příchutí a každý z nás má nejoblíbenější jinou: náš syn si nejvíc vychutná pohlazení, dcera ráda dostává dárečky, maminka si užívá pochvalu a uznání, tatínek je zase blažený, když mu naslouchají. No a babička, ta miluje, když pro ni něco láskyplného uděláme. Pohodu pečeme dozlatova, krásně nám přitom provoní celý dům,“ upřesňuje Miro Škultéty.

Myslím, že tento recept bychom si měli všichni přepsat a pověsit magnetem na lednici, abychom ho měli neustále na očích.

Alexandra Merunková

Stopy – Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy
Redakční rada: Daniela Feltová, Zdena Lacková, Alexandra Merunková, Karolína Peroutková, Vavřinec Šipr a Šimon Horyna